



DIT IS ER ZO EENTJE

Dat is wat officier van justitie Pascale Bruinen denkt als ze geconfronteerd wordt met kindermisbruiker Martin G. Iemand die op nietsontziende wijze alleen maar zijn eigen lusten wil botvieren, in dit geval op kinderen met een ernstige lichamelijke en verstandelijke beperking. ►

door Pascale Bruinen | illustratie Kristel Steenberg

Kinderen zijn verreweg de kwetsbaarste slachtoffers in onze maatschappij. Ze zijn immers per definitie afhankelijk van anderen. Van hun ouders, die geacht worden om hen liefde, aandacht en verzorging te geven. Van hun leerkrachten, die hen kennis moeten bijbrengen en zorgzaam moeten opvangen. En ook van alle anderen, die professioneel of privé met hen in aanraking komen.

Maar kinderen met een verstandelijke of lichamelijke beperking zijn zo mogelijk nóg hulpbehoevender. Zij kunnen zich immers niet verweren en zijn daardoor nog meer overgeleverd aan de wereld om hen heen. Ze vormen een groep die het verdient om maximaal beschermd te worden. Met name tegen diegenen, die ten koste van deze kinderen op nietsontziende wijze alleen maar hun eigen lusten willen bevredigen.

Dit is er zo eentje, denk ik, als ik de zoveelste bladzijde van het ruim 300 pagina's dikke dossier van de meervoudige strafkamer omsla. Een zedenzaak van de ergste soort, met meerdere slachtoffers. De verdachte, Martin G.*, is een man die ernstig verstandelijk beperkte kinderen tussen de 9 en 17 jaar vervoert. De kinderen verschillen nogal in de aard en ernst van hun beperking. Lotte* en Angela* zijn officieel tieners en hebben weliswaar het daarbij passende lichaam, maar functioneren op het niveau van een zesjarige. De twaalfjarige Tessa* heeft de intellectuele capaciteiten van een peuter. De verklaringen van de ouders, die aangifte tegen G. hebben gedaan, en de verhoren van Lotte en Angela verraden de doortrapte werkwijze van deze verdachte. G. blijkt in de omgang met de ouders uiterst charmant en toont grote betrokkenheid bij hun gehandicapte zoon of dochter. Zo neemt hij altijd even de tijd om de ouders vriendelijk te woord te staan en werpt hij zich op als vraagbaak voor van alles en nog wat. Voor de vaders en moeders een hele geruststelling, want ze vertrouwen het dierbaarste dat ze hebben elke dag opnieuw aan deze man toe.

Voor sommige kinderen neemt hij af en toe een presentje mee. Op verjaardagen en feestdagen maakt hij er in de bus zelfs altijd een klein feestje van. Zo wint hij, als steun en toeverlaat, langzaam maar zeker het volledige vertrouwen van de ouders, die zich geen betere en zorgzamere chauffeur voor hun kroost zouden kunnen wensen. Maar dan blijkt dat vertrouwen door Martin G. al een tijd lang dagelijks te zijn beschaamd.

DE ZAAK KOMT AAN HET ROLLEN ALS ANGELA ZICH BIJ DE DAGOPVANG LAAT ONTVALLEN DAT MARTIN AAN HAAR 'MUIS' HEEFT GEZETEN

De lieve, meelevende man ontpopt zich tot de ergste nachtmerrie van iedere ouder.

De zaak komt aan het rollen als Angela zich op zeker moment bij de dagopvang laat ontvallen dat Martin aan haar "muis" heeft gezeten. Haar ouders doen bij de politie aangifte van ontuchtige handelingen met een aan de zorg toevertrouwde minderjarige. Ze zijn in shock en kunnen nauwelijks geloven dat G., die altijd zo begaan was met hun dochter, hun kind zo iets vreselijks heeft aangedaan.

Nadat de aangifte binnen is, komt de zaak bij mij als zedenofficier terecht. Omdat in het onderzoek naar een verdenking van een zedendelict – wellicht nog meer dan in de gemiddelde strafzaak – grote zorgvuldigheid betracht moet worden, mogen alleen gespecialiseerde zedenrechercheurs misbruikte kinderen horen. Als de slachtoffertjes ook nog verstandelijk beperkt zijn, gelden nog zwaardere eisen en moet er bijvoorbeeld ook een gedragsdeskundige bij het verhoor betrokken worden. Het verhoor vindt ook niet plaats in een gewoon politiebureau, maar in een kindvriendelijke verhoorstudio. Dit is een gezellig ogende ruimte, ingericht als een soort huiskamer. De verhorende politiemensen, meestal vrouwen, dragen geen uniform en er ligt speelgoed. Vanuit een andere ruimte kan worden meegekeken.

Lotte en Angela vertellen in de verhoorstudio schokkende details, waaruit blijkt dat het seksueel misbruik langdurig en vergaand is geweest. Volgens hun verklaringen zouden ze door Martin G. niet alleen zijn betast, maar zou er zelfs sprake zijn geweest van seksueel binnendringen. Het verhoorkoppel krijgt zo een steeds vollediger beeld van de aard en ernst van de seksuele handelingen die G. bij deze kinderen heeft uitgevoerd. Hoewel de kinderen niet goed kunnen aangeven wanneer het allemaal precies is gebeurd, weten ze wel te vertellen dat het telkens plaatsvond als ze net waren opgehaald.

Na overleg met de zedenrecherche besluit ik dat G. moet worden aangehouden wegens seksueel misbruik.

Ook regel ik op voorhand dat er op het woonadres van G., aansluitend aan zijn arrestatie, een doorzoeking door de rechter-commissaris zal plaatsvinden.

Op de geplande dag van de arrestatie ga ik met de rechter-commissaris en het politieteam mee naar de woning van Martin G. Het is nog vroeg in de ochtend, zodat G. nog niet naar zijn werk is vertrokken. Na aanbellen doet verdachte zelf de deur open. Hij draagt een kamerjas over zijn pyjama. Zijn blote voeten zijn gestoken in pantoffels. In zijn linkerhand heeft hij de ochtendkrant vast. De rechter-commissaris stelt zich voor onder het tonen van zijn legitimatie en legt uit dat we een huiszoeking komen doen in verband met de verdenking van ontucht met een minderjarige. G. verbleekt zichtbaar, maar de grootste klap moet dan nog komen. Ik zeg dat ik de officier van justitie ben en dat hij bij dezen wordt aangehouden en niet tot antwoorden verplicht is. Zijn hele houding straalt verslagenheid en berusting uit. Met gebogen hoofd laat hij ons hele gezelschap binnen. G. woont er alleen. Zijn huis blijkt keurig. Dit tot vreugde van de politiemensen, die immers het hele huis door moeten om alle kasten, lades en zo meer binnenstebuiten te keren. Het is schoon en ordelijk, misschien wel een tikkeltje té. Mijn hakken klikken ongemeen hard op de tegelvloer. Het klinkt hol. Als ik de keuken binnenloop, zie ik dat daar ook een vaste computer én een laptop staan. Ernaast ligt een stapel dvd's. Hij volgt mijn blik en schiet in de verdediging door te zeggen dat hij "toch maar alleen" woont, dus hij hoeft "met niemand rekening te houden".

Nadat de rechter-commissaris aan de verdachte heeft medegedeeld dat hij niemand meer mag bellen behalve een advocaat, wordt hij afgevoerd en begint ►

ALGAUW IS HET RAAK. EEN RECHERCHEUR STUIT OP EEN DIGITALE CAMERA, WAAROP VERDACHTE ZIJN EIGEN DADEN MET DE KINDEREN DIE HIJ VERVOERDE, HEEFT VASTGELEGD



het team met het systematisch doorlopen van de woning. We zijn vooral geïnteresseerd in zijn computer, laptop en foto-, film- en videomateriaal dat kan duiden op seksuele belangstelling voor kinderen.

Algauw is het raak. Een rechercheur stuit op een digitale camera, waarop verdachte zijn eigen daden met de kinderen die hij vervoerde, heeft vastgelegd. Het apparaat wordt in beslag genomen. Op zijn pc en laptop blijken inderdaad kinderpornografische afbeeldingen te staan, afkomstig van dubieuze internetsites. De rechercheur geeft aan dat het waarschijnlijk om vele bestanden gaat. Ook deze computers worden meegenomen voor nader onderzoek.

Na ruim twee uur zoeken, zijn we klaar. Nadat alle in beslag genomen spullen keurig zijn gelabeld en ingepakt, vertrekken we weer. De woning wordt netjes en afgesloten achtergelaten.

Een tijdje later blijkt uit de veiliggestelde beelden dat hij niet alleen Lotte en Angela, maar ook Tessa heeft misbruikt.

In zijn verhoren bekend verdachte het bezit van meer dan 20.000 afbeeldingen kinderporno. Verder wordt hij met de zelf opgenomen beelden van het misbruik geconfronteerd. Hij kan niet anders dan toegeven dat hij de kinderen onzedelijk heeft betast, maar ondanks de verklaringen van Lotte en Angela, blijft hij hardnekkig ontkennen dat hij verder is gegaan dan dat. Door deze houding moet ik de beelden zelf bekijken. Iets waar ik erg tegenop zie, maar wat niettemin juridisch noodzakelijk is als ik wil bewijzen dat er naast ontucht ook sprake is van seksueel binnendringen. In dat geval zal de eis fors hoger zijn. Omdat ik de beelden officieel laat toevoegen aan het procesdossier, verplicht ik de rechters, griffier en advocaat ze ook te bekijken. In de beslotenheid van een kleine ruimte bij de zedenrecherche bekijk ik de filmpjes een voor een. Het misbruik aanschouwen in beeld en geluid is nog veel erger dan ik van tevoren had gedacht. Ondanks dat ik het proces-verbaal, waarin de handelingen zakelijk worden omschreven, heb gelezen, kan niks me voorbereiden op het zien van deze passieve, hulpeloze en totaal weerloze kinderen in mensonterende poses. Op de beelden is duidelijk te zien dat hij wel degelijk veel verder gaat dan hij wil toegeven. Het is misselijkmakend. Tussendoor hoor ik hoe verdachte deze kinderen op dwingende toon ook nog allerlei commando's geeft. De rillingen lopen me over de rug.

NIKS KAN ME VOORBEREIDEN OP HET ZIEN VAN DEZE PASSIEVE, HULPELOZE EN TOTAAL WEERLOZE KINDEREN IN MENSONTERENDE POSES. HET IS MISSELIJKMAKEND


Met elk nieuw beeld dat ik moet observeren, strijden allerlei emoties en gevoelens om voorrang. Shock. Verdriet. Verschrikking. Haat. Ongeloof. Onmacht. Wraak. Woede. Verontwaardiging. Ik heb oneindig veel medelijden met deze slachtoffertjes. Tegelijkertijd heb ik een overweldigend gevoel van schaamte en schuld, omdat zelfs mijn puur professioneel kijken nog voelt als een schending van hun recht op lichamelijke integriteit.

Op zitting concludeer ik dat alle ten laste gelegde feiten, inclusief het binnendringen, bewezen zijn.

De beelden, die de rechters en advocaat eerder al achter gesloten deuren bekeken hebben, zeggen wat dat betreft meer dan duizend woorden. Deze verdachte is planmatig te werk gegaan en heeft in grenzeloos egoïsme zijn lusten botgevierd op onschuldige kinderen, die totaal van hem afhankelijk waren.

En of dit nog niet genoeg was, heeft hij het misbruik vastgelegd op foto's en films, zodat hij het terug kon kijken. De respectloosheid naar de slachtoffers en hun ouders toe, is van een ongekende grofheid.

Ik eis een gevangenisstraf van zes jaar. Twee weken later blijkt de rechtbank het volledig met me eens te zijn en veroordeelt Martin G. conform de eis, inclusief het betalen van schadevergoeding aan de slachtoffers.

Ironisch genoeg zijn het juist de beelden die hij voor zijn eigen gerief had gemaakt, die hem uiteindelijk de das hebben omgedaan. Dat is wat ik noem gerechtigheid. 

** Om privacyredenen zijn de namen in deze reportage gefingeerd.*

